

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **E. N.**,
nar.,
státní příslušnost: Gruzie,
zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou,
sídlem Karlovo náměstí 18, Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2020, OAM-662/ZA-ZA10-ZA22-2020,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

2. Žalobce uvádí, že na území ČR pobývá od svých 13 let. S posouzením žalované, že je jeho žádost zjevně nedůvodná, nesouhlasí. Na základě skutečností uvedených žalobcem při pohovoru dospěl žalovaný k závěru, že cílem žádosti žalobce je především legalizace pobytu. S tím žalobce nesouhlasí. K podání žádosti se žalobce rozhodl poté, kdy na území ČR nepřetržitě pobýval a v důsledku vyhlášeného nouzového stavu a po jeho ukončení z důvodu nutnosti na území dále setrvat. V případě vycestování je návrat žalobce v důsledku současné epidemiologické situace nemožný. Vzhledem k závazkům, které na území ČR má, považuje svou žádost a důvodnou. Domnívá se, že jeho situaci je možno považovat za humanitární, a jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by mu žalovaný mohl udělit azyl z humanitárních důvodů. Žalobce se domnívá, že žalovaný nesprávně posoudil jeho rodinnou situaci. Na území domovského státu nemá žalobce žádné vazby. Za stěžejní považuje přítomnost všech rodinných příslušníků na území ČR v rámci trvalého pobytu, prioritně nezletilých dětí. Žalobce je přesvědčen, že jeho vycestováním by došlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
3. Žalobce se nesnaží cestou žádosti o udělení mezinárodní ochrany obcházet zákon o pobytu cizinců, nýbrž takto vyústila jeho situace. Gruzie je sice považována až na výjimky za bezpečnou zemi, avšak v případě žalobce jde s ohledem na jeho celkovou situaci o osobu bez domova, trvalého bydliště. V současné době lze jen těžko předpokládat, že se situace zlepší. Žalobce má středisko svých zájmů na území ČR. Pobývá zde od svých 13 let, v roce 1996 mu byl udělen trvalý pobyt, který byl pravomocně zrušen v červnu 2010 z důvodu pravomocného odsouzení žalobce za úmyslný trestný čin. Žalovaný dle žalobce nesprávně vyhodnotil jeho žádost jako čistě účelovou s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění a legalizovat si pobyt, nevzal v potaz závazky, které má žalobce v ČR. Žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně případů žadatelů, kteří spáchali trestný čin. Rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné.
4. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Žalobce dle žalovaného neprokázal, že by v jeho případě nebylo možné Gruzii považovat za bezpečnou zemi. Žalovaný poukázal na to, že institut mezinárodní ochrany je výjimečný a nelze jím řešit pobytovou situaci ani v případě, kdy žalobce vlastní vinou zapříčinil, že mu bylo uloženo správní vyhoštění. Dle žalovaného není v daném případě relevantní, že má žalobce syna z předchozího manželství, ani že žije se svou současnou partnerkou, jejím dítětem a společným dítětem ve společné domácnosti. Rodině žalobce dle názoru žalovaného nic nebrání v tom realizovat společný život s žalobcem v Gruzii či jiné zemi. Výjimkou by mohla být pouze současná epidemiologická situace. Žalovaný má za to, že v odůvodnění rozhodnutí řádně vysvětlil, z jakého důvodu se nezabýval možnostmi udělit žalobci azyl z humanitárních důvodů, rozhodnutí považuje za přezkoumatelné.
5. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
6. K žádosti žalobce sdělil, že je rozvedený, co se týče jeho politických názorů, sympatizoval se Saakašvilim. Žije ve společné domácnosti s přítelkyní, která zde má trvalý pobyt. Dále s nimi žijí ještě syn žalobce a dcera jeho současné přítelkyně. Druhá syn žalobce žije s otcem žalobce a matkou v ČR. V Gruzii byl žalobce naposledy v roce 1993. Měl zde trvalý pobyt, ale byl mu v roce 2010 odebrán. Důvodem podání žádosti bylo, že žalobce v Gruzii již 27 let nebyl. Osobně se zná s M. Saakašvilim a podporuje jej. Myslí, že by kvůli tomu špatně dopadl. Přesídlit do Gruzie s rodinou by bylo dle žalobce těžké.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. J.

7. Při pohovoru žalobce uvedl, že v ČR byl odsouzen k odnětí svobody, přičemž to bylo na základě vícero jednání (vydírání, vymáhání peněz apod.). Z tohoto důvodu mu byl odebrán trvalý pobyt. Poté zde pobýval na výjezdní příkazy. Snažil se sloučit se svým synem. Jeho žádosti byly ale zamítnuty, k čemuž žalobce uvedl, že se tomu ani nediví. V ČR mají trvalý pobyt jeho rodinní příslušníci. Ve vlasti nikoho nemá, neví, co by tam s ním bylo, od 13 let je v ČR. K dotazu ohledně vztahu žalobce k Saakašvilimu žalobce uvedl, že Saakašviliho jednou potkal v hotelu, ten je v Gruzii hledaná osoba. Dle žalobce, kdo sympatizuje s tímto politikem, je v Gruzii utlačován. Návrat do Gruzie s rodinou by dle žalobce byl obtížný. Obává se problémů z důvodu jeho politického přesvědčení, v zemi nefunguje právní systém a je tam korupce. Jeho partnerka je navíc Ukrajinka. Opakovaně jezdil na Ukrajinu kvůli pobytovým lhůtám.
8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
10. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
11. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu: *„[j]ako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“*
12. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu: *„[j]sou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
13. Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu: *„[p]ro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.“*
14. Jestliže žalovaný aplikoval § 16 odst. 2 zákona o azylu, byl povinen prokázat, že Gruzie je tzv. bezpečnou zemí původu. Zákon o azylu u zjevně nedůvodných žádostí dle § 16 zákona o azylu počítá s aplikací tzv. konceptu bezpečných zemí (bezpečná země původu, bezpečná třetí země a evropsky bezpečná třetí země). Tyto pojmy jsou definovány v § 2 písm. k) zákona o azylu (bezpečná země původu), § 2 písm. l) zákona o azylu (bezpečná třetí země) a § 2 písm. m) zákona o azylu (evropsky bezpečná třetí země). Podle unijního práva je

třeba, aby existoval seznam takových zemí. Tento seznam obsahuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců.

15. Žalovaný konstatoval, že Gruzie je s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie uvedenou vyhláškou (§ 2 bod 7) považována za bezpečnou zemi původu. Žalobce přitom uváděl jako místo pobytu následně Tbilisi, přičemž toto město spadá pod bezpečnou část země. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, „*Institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [dnes ust. § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azyl) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.*“
16. Závěry žalovaného tedy vychází z hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu dle uvedené vyhlášky. Žalovaný se zároveň zabýval i tvrzeními žalobce, konkrétně zjišťoval, zda by některá jeho tvrzení mohla tento závěr zpochybnit.
17. K tomu soud předně uvádí, že žalovaný skutkový stav vyhodnotil adekvátně. Obstaral si dostatečné podklady a zohlednil tvrzení, která žalobce v průběhu správního řízení uváděl. „*Není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobce a zároveň sám zjišťoval veškeré potřebné skutečnosti. Odůvodnění rozhodnutí je přezkoumatelné a taktéž zcela dostačující.
18. Při pohovoru žalobce uváděl, že se návratu do Gruzie obává mj. též z důvodu politického přesvědčení, nedostatků tamního systému a rozšířené korupce. K těmto skutečnostem se žalovaný vyjádřil na straně 4 rozhodnutí, kdy konstatoval, že žalobce nikdy osobně žádné problémy v Gruzii neměl, a není v jeho případě důvod se domnívat, že by tam měl mít jakékoli potíže v budoucnu. K tvrzením žalobce ohledně jeho politického přesvědčení, kdy má údajně sympatizovat se Saakašvilim, žalovaný uvedl, že tvrzená osobní známost s tímto politikem byla žalobcem následně upřesněna a vyšlo najevo, že se pouze krátce setkali v hotelu, což nezakládá žádný důvod se domnívat, že by žalobce měl mít v tomto ohledu jakékoli problémy.
19. K tomu soud uvádí, že žalobce ničím dalším nepopřel ani nezpochybnil fakt, že se jedná v případě Gruzie o bezpečnou zemi původu, natož, aby prokázal opak. Argumentace žalobce v žalobě směřuje k tomu, že nesouhlasí s vycestováním z území ČR, důvody, které však k tomu uvádí, nesvědčí o tom, že by žalobce jakkoli zpochybňoval závěry žalovaného o tom, že lze Gruzii vůči němu považovat za bezpečnou zemi, ale poukazuje spíše na svou rodinnou a celkovou situaci, kdy jako jediný důvod ve vztahu k nebezpečnosti Gruzie uvedl, že by v případě návratu byl osobou bez trvalého bydliště, tedy bez domova. Toto

však nesvědčí o tom, že by Gruzie nebyla pro žalobce bezpečnou zemí, neboť v podobné situaci by se mohl ocitnout i v jakékoli jiné zemi, žalobci navíc nic nebrání si v Gruzii zázemí vytvořit. Ztotožnit se lze i s názorem žalovaného, že žalobci nehrozí při návratu problémy z důvodu jeho politického přesvědčení, neboť ojedinělé setkání žalobce v hotelu s příslušným politikem, kdy v této souvislosti nezmínil žádné problémy, nezakládá v tomto směru žádné obavy. V žalobě navíc žalobce jako důvod politické přesvědčení již ani vůbec neuvádí. Jelikož žalobce neprokázal, že by v případě Gruzie nemělo jít o bezpečnou zemi, žalovaný postupoval správně, pokud postupoval podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, kdy žádost žalobce posoudil jako zjevně nedůvodnou. Obavy žalobce jsou čistě spekulativní povahy.

20. Z tvrzení žalobce vyplynulo, že v zemi původu již nemá žádné zázemí, mj. proto, že v ČR pobývá od 13 let. Původně zde měl povolen trvalý pobyt, o který však přišel v důsledku spáchání trestné činnosti. K tomu soud předně uvádí, že se plně ztotožňuje s žalovaným v tom, že nelze cestou žádosti o mezinárodní ochranu suplovat vyřízení pobytových záležitostí. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, kde uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“* V souladu s uvedeným rozsudkem je smyslem institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Je tedy třeba, aby žalobce legalizaci svého pobytu v ČR provedl tímto způsobem. To platí i v situaci žalobce, který dříve měl na území ČR povolen trvalý pobyt, ale v důsledku svého protiprávního jednání o něj přišel. Na nutnosti postupovat touto cestou nemůže rovněž nic změnit ani fakt ohledně rodinných či jiných závazků žalobce v ČR.
21. Z argumentace žalobce vyplývá, že má za to, že v jeho situaci jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné, které měl podle něj žalovaný zohlednit, a udělit mu na jejich základě humanitární azyl, zejména má jít o skutečnost, že má žalobce na území ČR rodinné vazby. K tomu soud uvádí, že z důvodu aplikace ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu v souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu nebylo dále zapotřebí posuzovat, jsou-li zde dány jednotlivé důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany (§ 12 – 14b zákona o azylu). Žalovaný proto nebyl povinen zkoumat, zda by bylo možné žalobci udělit azyl z důvodu dle § 12 či 14 zákona o azylu. Žalovaný tedy postupoval správně i v tom, pokud při svém rozhodování nijak nezohlednil rodinné poměry žalobce. Nadto soud doplňuje, že rodinné vazby nejsou až na výjimky důvodem pro udělení azylu ani v případech, kdy jsou žádosti o udělení mezinárodní ochrany posuzovány meritorně. V daném případě žalobce neuvedl ani žádný důvod, který by mu bránil v tom realizovat své rodinné vazby nadále v Gruzii. Na uvedených závěrech nemůže nic změnit ani současná epidemiologická situace, jakož ani tvrzení ohledně absence zázemí.
22. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i v výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým

způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce jedná o zjevně nedůvodnou žádost.

23. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 12. dubna 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce